

**ИЗ ОХРИДСКОГ ПРОЛОГА
СВЕТОГ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА ВЕЛИМИРОВИЋА
ЗА 1.АПРИЛ**

Св. Марија Египћанка.

Животопис ове дивне све титељке написао је св. Софроније патријарх Јерусалимски. Неки Јеромонах, старац Зосима, удаљи се једном уз Часни Пост у зајорданску пустињу за двадесет дана хода. На једном он угледа једно људско биће, суха, нага тела, и косе беле као снег, које нагне бегати од погледа Зосимовог. Старац је дуго трчао, док оно биће не прилеже у једном потоку и не викну: авво Зосиме, прости ми ради Господа, не могу ти се обратити, јер сам жена нага! Тада јој Зосим добаци своју горњу хаљину; она се огрну и јави му се. Устрашен беше старац чувши своје име из уста те жене непознате. После дугог наваљивања његовог жена му исприча своје житије.

Она беше рођена у Мисиру, и од дванаесте своје године поче живети развратно у Александрији, и проведе у разврату пуних 17 година. Гоњена блудним огњем телесним она седе једнога дана на лађу, која пловљаше ка Јерусалиму. Приспев у Свети Град хтеде и она ући у цркву да се поклони Часном крсту, али је нека невидљива сила задржаваше и не даваше јој ући. У великом страху погледа она у икону Пресвете Богородице у притвору и мољаше се Њој, да јој допусти ући и целивати Часни Крст исповедајући грешност и нечистоћу своју, и обећавајући да ће после поћи тамо камо је Света Пречиста буде упутила. Тада јој би допуштено ући у цркву. Пошто целива крст изађе поново у притвор пред икону и захвали се Богородици, но у том чу глас: ако пређеш Јордан, наћи ћеш добар мир! — Она одмах купи три хлеба и крену за Јордан, где стиже истог вечера. Сутрадан се причести у манастиру св. Јована и пређе реку. И проживе у пустињи читавих 48 година, у превеликим мукама, у страху, у борби са страсним помислима као са дивљим зверовима. Хранила се зељем. После тога када стајаше на молитви виде је Зосима како стоји уздигнута на ваздуху. Она га замоли да идуће године донесе јој Причешће на обалу Јордана, а она ће доћи да се причести.

Идуће године Зосима дође с Причешћем у вече на обалу Јордана, но чуђаше се, како ће светитељка прећи Јордан. У

том виде према месечини, да она дође реци, прекрсти реку, и пође по води као по суху. Кад је причести, она га замоли, да идуће године дође у онај исти поток где су се прво видели.

Зосима оде и нађе тело њено мртво на оном месту, и више главе на песку написано: погребџи, авво Зосиме, на овом месту тело смерне Марије, предај прах праху, преставила сам се 1 априла у саму ноћ спасоносног Христовог страдања по причешћу Божествених Тајни. Из овога написа дозна Зосима прво њено име, и друго и страшно чудо, да је она прошле године оне исте ноћи кад се причестила стигла у тај поток, до кога је он морао путовати 20 дана. И тако Зосима сахрани тело чудесне светитељке Марије Египћанке.

А када се врати у манастир исприча целу историју њенога живота и чудеса, која је он лично видео од ње. Тако Господ зна да прослави покајане грешнице. Св. Марија спомиње се још и пете недеље Часног Поста. Црква је истиче верним у те посне дане као узор покајања. Упокојила се око 530 год.

РАСУЂИВАЊЕ

За што се увек толико говори и пише о мукама светих људи и светих жена? Зато што се у свете рачунају само победиоци; а зар може бити неко победилац без борбе, муке и страдања? И у обичном земаљском војевању нико се не рачуна победиоцем ни јунаком ко никад није био у борби, и ко се није доста намучио и доста пострадао. Тим пре у духовном војевању, где се зна истина, и где самоистицање не само не помаже ништа него управо одмаже. Ко нема никакве борбе ради Христа, ни са светом, ни са ђаволом, ни са самим собом, како се може рачунати у Христове војнике? Како ли тек у Христове сапобеднике?

О својој дивовској борби говорила је св. Марија старцу Зосими: „седамнаест првих година проведох у пустињи овој борећи се са мојим безумним похотама као са љутим зверовима. Желела сам да једем мяса и рибе, што имах обилно у Мисиру. Желела сам и вина да пијем, а овде ни воде не имадох. Желела сам да чујем разблудне песме... И плаках, и бијех се у прси. Молих се Пречистој Богородици, да одагна од мене такве помисли. Када довољно плаках и у прси се грувах, тада видех светлост како ме одасвуд облистава, и тишина ме нека чудна испуни”.